

25. neděle v mezidobí B

*Pán praví: Spása lidu jsem já.
Boudou-li ke mně volat v jakémkoli soužení,
vyslyším je a budu jejich Pán navěky.
(Vstupní antifona)*

První čtení

Knihy Moudrosti 2, 12a. 17-20

Bezbožníci řekli: "Číhejme na spravedlivého, podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. Zkoušejme ho soužením a trápením, abychom poznali jeho mírnost a přesvědčili se o jeho trpělivosti. Odsudme ho k hanebné smrti, zda najde ochranu, jak říká."

Druhé čtení

Jakub 3, 16 – 4, 3

Milovaní! Kde vládne nevraživost a sobeckost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shora je však především čistá, dále pokojná, shovívavá, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká. Ti, kdo usilují o pokoj, rozsévají v pokoji (semeno, jehož) plodem je spravedlnost. Z čeho (vznikají) války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí, které bojují ve vašich údech. Žádáte, ale nemáte; zabíjíte a nenávidíte, a (přesto) nemůžete dosáhnout (ničeho); bojujete a válčíte, ale (nic) nemáte, protože neprosíte. Prosíte, a (nic) nedostáváte, protože prosíte špatně: chcete to potom rozplýtvat na své rozkoše.

Evangelium

Marek 9, 30-37

Ježíš a jeho učedníci sestoupili z hory a procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. Poučoval totiž své učedníky a říkal jim: "Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dni po své smrti vstane." Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat.

Potom přišli do Kafarna. Když byl v domě, zeptal se jich: "O čem jste cestou rozmlouvali?" Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší. (Ježíš) se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: "Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech." Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: "Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal."

K zamyšlení

Ježíš se se svými učedníky nachází na cestě, která vede k utrpení. Ukazuje se, že je těžké vést učedníky krok za krokem k tomuto novému způsobu bytí, které on sám žije. Jeho učení jim připadá těžké, neboť odporuje všem jejich dosavadním životním zkušenostem a hodnotovým měřítkům. Musí se smířit s tím, že také oni se stanou nesrozumitelnými, nepohodlnými a pomatenými pro okolí, pokud chtějí plně následovat Ježíšovu cestu.

Kdo žije z Boha, nežije pouze rozdílně jako většina lidí, ale také jeho způsob života – právě kvůli té odlišnosti – bude přijímáný od ostatních jako obvinění a ohrožení.

Každý, kdo se snaží následovat Boží hlas slovem a činem je nepohodlný a musí počítat s tím, že bude odsuzován (první čtení). Následovat Boží hlas znamená vyprázdnit se, aby v našem nitru vznikl prostor pro Boží slovo, připustit, aby se v nás zformovalo.

Druhé čtení hovoří o řadě vlastností této nové podoby. To ale nemusí nutně odpovídat vlastnostem tohoto světa. "Svět" má najednou co dočinění s lidmi, kteří se nenechají oklamat, s lidmi, kteří nejsou podle konvencí "normální".

"O čem jste po cestě hovořili?" Ježíš cítí, že s jeho učedníky je to podobné: jde o měření hodnot starého a nového světa. Zvyknutí na ponižující životní podmínky sní učedníci o vzestupu, který jim pomůže k moci a prestiži. A najednou přichází Ježíš a převrací jejich představy na ruby. "Chcete být prvními? Tak budete posledními! Chcete vládnout? Tak budete sloužit všem!" Postaví do jejich středu malé dítě – jeho místo v hierarchii neodpovídá místu svéprávných dospělých. Při setkání s Ježíšem vidí apoštolé, jak stále ještě velmi málo chápou. Cítí to, jelikož se neodváží odpovědět na Ježíšovu otázku.

Co by se stalo, kdyby se nás Ježíš zeptal: "O čem jste po cestě hovořili?" – O čem jsme v poslední době přemýšleli, čemu jsme se ve svých myšlenkách nejvíce věnovali? Kolik pozornosti věnujeme v našich hovorech věcem, které při pohledu na náš celý život jsou naprosto nepodstatné? Naše starosti o nás samotné, o to, aby si nás jiní vážili, nám zabírá mnoho energie. Ukazuje se, že je těžké vzdát se přání "být někým", být uznávaným, přijatým a oblíbeným především těmi, kteří ve světě něco znamenají. Že bychom měli být těmi "posledními" nás irituje, protože to vnímáme čistě lidsky jako opak ke šťastnému životu. Někdy zažíváme chvíle námi zapomenuté, v nichž se nám daří být zde jednoduše sami svobodní a bez účelu. Jsou to velmi drahocenné dary, neboť z nich vychází kousek po kousku míra hodnot nového pořádku. Připomínají nám, že také Boží království je Božím darem, které si nezasloužíme. Věřit tomu neznamena držet se křečovitě na těžce dosáhnutém úspěchu a pozici, ale uvolnit si ruce pro to, co má v životě skutečnou cenu.